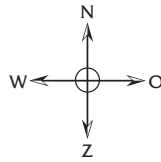

DE RIVIER DE DAN EN OMGEVING

Stormwitsee

Krall

Bayrath

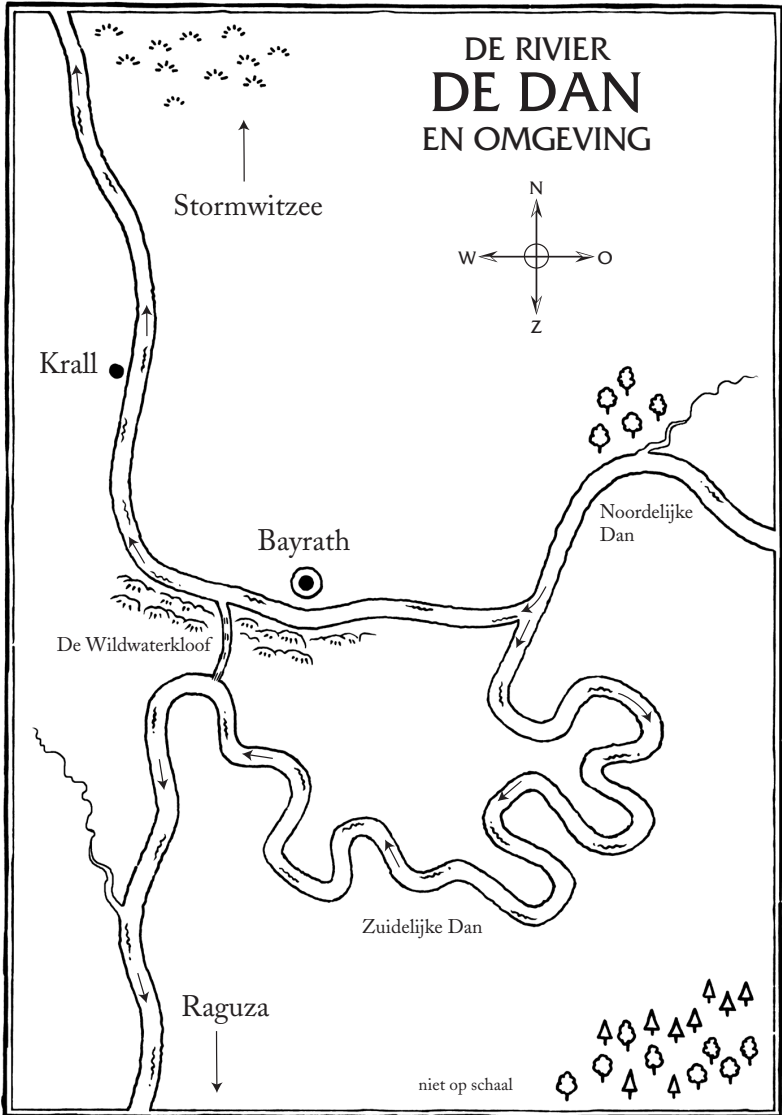
Noordelijke
Dan

De Wildwaterkloof

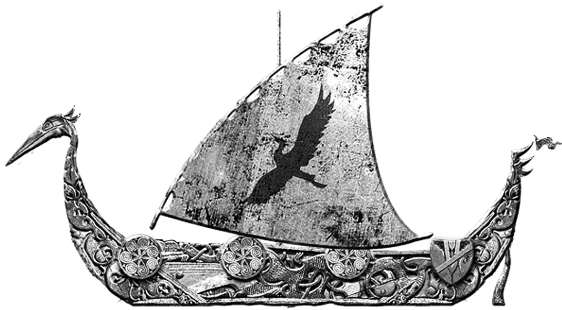
Zuidelijke Dan

Raguza

niet op schaal

DEEL 1

DE JACHT

HOOFDSTUK 1

‘Land! Ik zie land!’
De kreet kwam van Stefan, die als uitkijk op de boeg van de *Reiger* zat.

De andere bemanningsleden keken geïnteresseerd op en haastten zich naar voren om ook een blik op te vangen van de kust, die op dat moment overigens nog weinig meer dan een vage streep aan de horizon was.

Hal haalde in stilte opgelucht adem. Ze hadden al vier dagen geen land meer gezien, want ze waren in een schuine lijn van de oostelijke oevers van de Stormwitzee naar de zuidkust gevaren. Nadat ze dagenlang geen enkel herkenningspunt hadden waargenomen en om zich heen niets anders dan golven hadden gezien, waren er langzaam twijfels aan zijn zelfvertrouwen gaan knagen. Als hij zijn zonnekompas nou verkeerd had gelezen? Als Stig het schip nou uit de koers had gestuurd terwijl hij, Hal, lag te slapen? Of als hij zelf een of andere eenvoudige basisfout had gemaakt waardoor ze helemaal de verkeerde kant op aan het varen waren?

Hij bedacht dat er, wanneer je uit het zicht van de kust voer, altijd het risico bestond dat je nooit meer land terug zou vinden.

Hij schudde zijn hoofd, want hij wist best dat zijn angsten volkomen ongegrond waren geweest. Vier dagen op de oceaan was tenslotte nog maar tamelijk kort. Hij kende verhalen van

Skandische zeelieden die weken achtereen hadden rondgevaren zonder dat ze land te zien kregen. Hij had dat zelf ook wel meegemaakt, op schepen waar anderen het gezag voerden. Maar dit keer had hij voor het eerst zelf de leiding.

Thorn stond op van zijn favoriete plek naast de kielkast en voegde zich op het achterdek bij Hal. Hij bewoog soepel mee op de deinende bewegingen van het schip en glimlachte naar zijn jonge vriend. Hij was een ervaren zeerot, en hij wist maar al te goed wat er door Hals hoofd moest hebben gesproken.

‘Goed gedaan,’ zei hij zachtjes.

Hal beantwoordde de glimlach kort. ‘Bedankt,’ zei hij, zo nonchalant mogelijk. Lang slaagde hij er niet in om te doen alsof. ‘Ik moet toegeven dat ik er af en toe wel van wakker heb gelegen.’

Thorn keek hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Af en toe?’

‘Ja, de eerste twee nachten af, en de laatste twee nachten toe. Verder heb ik prima geslapen.’

Dat de jonge skirl zijn bezorgdheid durfde uit te spreken toonde aan dat hij volwassen aan het worden was en steeds meer vertrouwen in zijn eigen kunnen kreeg. Het ging snel met hem, dacht Thorn, maar het gezag over een schip voeren had die invloed nu eenmaal op mensen. Van de verantwoordelijkheid werden ze ofwel sterker, of ze gingen er juist aan onderdoor.

Op de boeg was Stig naast Stefan op de verschansing geklommen, de een aan stuurboordkant, de ander aan bakboord. Stig hield een hand boven zijn ogen tegen de zon en riep naar achteren wat hij zag.

‘Drie heuvels,’ schreeuwde hij. ‘Twee hoge, één lagere ertusenin. Een tikkeltje naar bakboord.’

Thorn zag dat er een tevreden blik op Hals gezicht verscheen. Hij knikte hem bewonderend toe.

‘Dat klinkt als Kaap Dwergheuvel,’ zei hij. ‘Daar mikte je toch

op?’ Hal had vrijwel exact de juiste koers weten te vinden, en dat was voor een nog maar pas op eigen gezag varende skirl een hele prestatie. Thorn was zelf een uitstekende zeeman, maar de fijne kneepjes van het navigeren waren hem altijd een beetje boven de pet gegaan.

Hal trok zijn gezicht weer in de plooi en deed zijn best zijn tevredenheid te verbergen.

‘We hadden er recht op af moeten varen,’ mompelde hij, maar de glimlach was al gauw weer terug. ‘Ach, zo slecht is dit toch niet?’

Thorn sloeg hem op de schouder. ‘Dit is heel goed. Voor een ouwe kustvaarder als ik is het allemaal onbegrijpelijk.’

Hal maakte een hoofdbeweging naar voren. ‘Zo, onze gevangene begint eindelijk ook belangstelling voor de ontwikkelingen te tonen.’

Rikard, de Magyaraanse piraat die Thorn uit de gevangenis van Limmat had ontvoerd, was opgestaan om de kust met eigen ogen te bekijken. De afgelopen dagen had hij met een zware ketting vastgeklonken aan de voet van de mast gezeten.

‘Hij weet dat hij bijna thuis is,’ zei Thorn. ‘De monding van de rivier de Schuyt ligt maar een paar kilometer verderop, en die voert naar de hoofdstad van Magyara.’

‘Laten we hem daar vrij?’ vroeg Hal.

Thorn schudde zijn hoofd. ‘Ik wil eerst zeker weten dat hij de waarheid heeft verteld over waar Zavac naartoe is gegaan. Als dat het geval blijkt, moet er, als we de rivier de Dan afvaren, iemand te vinden zijn die de *Raaf* gezien heeft. Tot die tijd moet hij nog maar even geduld hebben.’

Nadat ze de haven van Limmat hadden verlaten, had Rikard zich gehouden aan zijn belofte dat hij zou vertellen waar Zavac naartoe was vertrokken. Zavac was de piratenleider die het belangrijkste bezit van Skandia, de Andomal, had gestolen. Dat had hij gedaan op het moment dat Hal en zijn bemanning met

de bewaking ervan belast waren, en dus hadden zij er een persoonlijk belang bij om de siersteen terug te veroveren.

Om die reden zaten ze Zvac nu al over de hele Stormwit-zee op de hielen, maar de *Raaf*, het zwarte, Magyaraanse schip van de piratenleider, was vooralsnog ongrijpbaar gebleken. Ze hadden Zvac wel weten te achterhalen toen hij met de *Raaf* en twee andere piratenschepen een aanval had uitgevoerd op de havenstad Limmat en de smaragdmijn daar had geplunderd. De bemanning van de *Reiger* had een hoofdrol gespeeld bij het verdrijven van de piraten. Gedurende de strijd waren veel piraten gedood of gevangengenomen, maar Zvac en zijn bemanning hadden op het laatste moment weten te ontkomen. Bij hun vlucht hadden ze het Skandische schip de *Wolfswind* geramd en bijna tot zinken gebracht.

Volgens Rikard gingen Zvac en zijn bemanningsleden naar de Dan. Dat was een machtige rivier, die helemaal van het noorden van het continent, aan de Stormwitzee, doorliep tot aan de zuidkust aan de Constante Zee. Rond het zuidelijkste punt van de Dan lag een versterkte citadel, Raguza, een roversbolwerk dat geleid werd door piraten en dieven. Plunderaars die op de Stormwitzee of de Constante Zee hun slag hadden geslagen zochten daar vaak een goed heenkomen, want ze wisten dat ze daar tegen achtervolgers en wraak beschermd zouden worden. Alle schepen die in Raguza aanmeerden moesten een deel van hun buit afstaan aan het stadsbestuur. Het ging meestal om tien procent van alle geroofde goederen die ze aan boord hadden. Dat was duur, maar de rovers betaalden dat graag in ruil voor de veiligheid en de vrijheid die Raguza hun bood.

Zvac had een enorme lading smaragd aan boord, die hij uit de geheime mijn bij Limmat had gestolen. Een deel van die buit was bestemd geweest voor de mannen die hem bij de verovering en de bezetting van de stad hadden geholpen, maar velen van hen waren gedood of gevangengenomen en daarom had hij hun

aandeel ook maar ingepikt. Daarmee was de totale opbrengst zo groot dat hij dit seizoen verder niet meer op rooftocht hoefde te gaan, en daarom had hij besloten dat hij ter ontspanning en om te hergroeperen naar de citadel zou gaan.

Naarmate de *Reiger* de kust dichterbij naderde voelde Rikard dat er steeds nadrukkelijker aandacht voor hem was. Hij draaide zich om en gebaarde naar Thorn, die bij hem kwam zitten.

‘Wat is er?’ vroeg hij. Hij wist het antwoord op die vraag al voordat Rikard het hem gegeven had.

‘Laten jullie me hier gaan?’ vroeg de Magyaraan, terwijl hij op de naderende kust wees.

Thorn schudde zijn hoofd. ‘Ik denk dat we liever nog wat langer van je aanwezigheid willen kunnen genieten.’

‘Maar ik heb me aan de afspraak gehouden! Je had beloofd om me dan vrij te laten,’ protesteerde Rikard.

‘Nee, ik heb beloofd je vrij te laten zodra wijzelf hebben kunnen vaststellen dat jij je aan de afspraken hebt gehouden. Ik heb ook beloofd dat we je overboord zouden gooien als dat niet het geval was.’

‘Maar is het nodig om me vastgeketend te houden?’ Rikard rammelde boos met de ketting waarmee hij aan de mast vastzat. ‘Ik kan toch helemaal niet ontsnappen?’

Thorn glimlachte. ‘Die ketting zorgt ervoor dat ik zeker weet dat ik je overboord kan gooien. Ik zou niet graag willen dat je zelf initiatieven in die richting ontplooit.’

Rikard vloekte en liet zich weer op het dek zakken. Hij begreep dat elke discussie verder zinloos was. In de paar dagen die hij nu aan boord van de *Reiger* was, had hij wel gemerkt dat Thorn niet gauw op zijn woord terugkwam.

‘Ik weet dat je staat te popelen om naar Magyara terug te keren en je weer bij een bende piraten aan te sluiten,’ zei Thorn, ‘maar je zult het eerst nog een tijdje bij ons moeten zien vol te houden.’ Hij draaide zich om en liep weer naar het achterdek,

waar Stig en Lydia zich ook al bij Hal hadden gevoegd.

‘Ben je van plan aan land te gaan?’ hoorde Thorn Lydia net aan Hal vragen. Hal dacht even na en schudde toen van nee.

‘Laten we nog maar een dagje langs de kust blijven varen, tot we bij de monding van de Dan komen. Daar kunnen we aan land gaan. We moeten uitzoeken of ze daar de *Raaf* hebben zien langskomen.’

Hij kon maar niet loskomen van het zeurende gevoel dat Zovac misschien wel een heel andere kant was opgegaan en dat ze de afgelopen vier dagen een waandenkbeeld hadden nagejaagd.

‘De jongens kunnen wel een nacht goede rust gebruiken,’ zei Lydia. ‘En ik trouwens ook.’

De *Reiger* was niet de meest comfortabele plek om te slapen. De bemanningsleden zochten altijd een plek op de vloer, ergens tussen de roeibankjes. De voortdurende noodzaak om met het golven en deinen van het schip mee te bewegen maakte het vrijwel onmogelijk om een paar uur onafgebroken te slapen.

‘Ach, een dagje langer houden ze het nog wel vol,’ antwoordde hij.

Ze glimlachte meewarig. ‘En ik ook wel?’

‘Ja, jij ook wel. Het spijt me, maar we moeten nog even geduld hebben. Hoe eerder we erachter komen of we op het goede spoor zitten, hoe beter.’

Lydia knikte. Wat Hal zei was eigenlijk heel verstandig, en bovendien realiseerde ze zich wel dat hij de afgelopen dagen waarschijnlijk het minst van iedereen aan boord had geslapen. Stig en hij hadden om en om aan het roer gestaan en Hal had het leeuwendeel daarvan voor zijn rekening genomen.

‘Het heeft volgens jou dus geen zin om eens in een van de kustplaatsjes te informeren?’ vroeg Stig.

‘Nee, want als ze de *Raaf* daar gezien hebben, wil dat nog niet zeggen dat de piraat de rivier op is gevaren,’ antwoordde Hal.

‘Zavac kan dan net zo goed verder de kust zijn afgevaren, naar het westen.’

Stig slaakte een theatrale zucht. ‘Nou ja, dan slapen we nog maar een nachtje op de harde houten planken. Waarom zitten er in jouw schip trouwens zo veel ribben? Er zit er altijd wel eentje in mijn ribbenkast te prikken.’

Hal lacht naar zijn vriend. ‘Ik zal er rekening mee houden als ik nog eens een schip ga bouwen,’ zei hij. Zoals zo vaak gebeurt wanneer iemand het over slapen heeft, kon hij daarna een enorme gaap niet onderdrukken.

Thorn keek hem onderzoekend aan. ‘Jij zou zelf ook wel een nachtje goed slapen kunnen gebruiken.’

Hal haalde zijn schouders op en knipperde een paar keer met zijn ogen. Thorn had gelijk, zijn ogen voelden erg droog en geprikkeld aan.

‘Maak je niet druk,’ zei hij, maar Thorn liet zich niet afschepen.

‘Ik zat laatst te denken dat het misschien wel verstandig is om nog iemand anders te leren het schip te besturen,’ zei hij.

Stig schraapte heel nadrukkelijk zijn keel. ‘Eh... is het iemand opgevallen dat ik er ook ben? Of ben ik gewoon een stukje vis dat van het eten van gisteren overgebleven is? Mij staat bij dat ik de afgelopen dagen regelmatig het roer heb overgenomen.’

‘Dat weet ik ook wel,’ zei Thorn op kalme toon. ‘Ik bedoel dat we nog een derde iemand nodig hebben die het ook kan.’

‘Kun jij het dan niet?’ vroeg Lydia.

Thorn keek haar aan. ‘Jawel. Maar als we op zee in een gevecht belanden is het logisch dat Stig en ik als eersten bij de vijand aan boord proberen te gaan. En Hal moet zijn handen dan vrij hebben om de Morzel te bedienen.’

De Morzel was de bijnaam van de enorme kruisboog die ze op de boeg van het schip hadden gemonteerd.

‘Had je iemand in gedachten?’ vroeg Hal. Wat Thorn zei was

logisch, en bovendien zou een derde stuurman de druk op hem en Stig wat verlichten. Als de voortekenen niet bedrogen kon het nog wel eens een lange reis gaan worden.

‘Ik dacht aan Edvin,’ zei Thorn. ‘Stefan en Jesper zijn goed op elkaar ingespeeld bij het hijsen en strijken van de zeilen, en Ulf en Wulf voelen elkaar heel goed aan bij het trimmen. Edvin loopt momenteel een beetje met zijn ziel onder zijn arm.’

Hal glimlachte. ‘We kunnen misschien beter tegen hem zeggen dat hij zijn mogelijkheden op het ogenblik niet ten volle benut,’ zei hij. ‘Maar het is natuurlijk een goed idee. Hij is slim en hij wil graag leren. Hij krijgt het vast snel genoeg onder de knie. Kom, we gaan het hem meteen vertellen.’ Hij knikte naar Stig, die het roer overnam. Thorn en hij liepen naar voren, waar Edvin bij de nauwelijks bewegende Ingvar zat; die laatste was gewond geraakt bij de aanval op de wachttorens van Limmat.

Edvin zat in opperste concentratie over een klusje heen gebogen. Hij bewoog twee lange dunne stokjes heen en weer, waarmee hij een snel tikkend geluid maakte. Op het dek lag tussen zijn voeten een bol dikke wol.

‘Edvin?’ zei Hal. ‘Wat ben je aan het doen?’

Edvin keek naar hem op en glimlachte. ‘Ik ben aan het breien,’ zei hij. ‘Ik brei een lekkere warme bivakmuts voor mezelf.’

Hal en Thorn wisselden een snelle blik uit.

‘Hebben we ons misschien vergist?’ vroeg Thorn.